

**PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ,
PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

III ZP 1/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“1) Czy obliczenie wysokości emerytury przyznanej w 1997 r. dla osoby, która miała przyznaną rentę inwalidzką od 1991 r. powinno nastąpić:

a) od podstawy wymiaru wyliczonej w ostatniej decyzji waloryzującej rentę inwalidzką,

b) od podstawy wymiaru renty na dzień 31 sierpnia 1996 r.?

2) Z jakiej daty kwotę bazową należy przyjąć do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) w sytuacji gdy podstawę wymiaru stanowić będzie kwota wyliczona w ostatniej decyzji waloryzującej rentę inwalidzką?”

III ZP 2/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy dodatek funkcyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 marca 1994 r. w sprawie wynagrodzeń prokuratorów oraz asesorów i aplikantów prokuratury

(Dz.U. Nr 36, poz. 136) osoba wymieniona w § 1 traci z chwilą odwołania z pełnienia funkcji kierowniczej, czy z upływem okresu wypowiedzenia zastosowanego w części tegoż dodatku funkcyjnego?”

III ZP 3/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy w sprawie wniesionej przez pracownika o zasądzenie odszkodowania na podstawie przepisu art. 55 § 1¹ k.p. i po potwierdzeniu przez zakład pracy trybu rozwiązania stosunku pracy na podstawie powołanego przepisu w wydanym świadectwie pracy, zakład ten może zarzucać brak podstawy faktycznej do rozwiązania przez pracownika umowy o pracę w tym trybie w sytuacji, gdy nie wniósł powództwa w oparciu o art. 61¹ k.p.?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 36/98 - z dnia 17 grudnia 1998 r. w składzie 7 sędziów po rozpoznaniu wniosku Krajowego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego “Solidarność 80” w Szczecinie o podjęcie uchwały zawierającej wykładnię przepisu art. 10 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.)

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III ZP 25/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 7 sędziów na pytanie składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Pracownik ma obowiązek przystąpienia do pracy w odpowiednim wymiarze także wtedy, gdy zarząd zakładowej organizacji związkowej nie poinformował pracodawcy o zmianie okoliczności uzasadniających udzielenie zwolnienia od pracy (art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych – Dz.U. Nr 55, poz. 234 ze zm.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 1/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy przepis art. 18 ust. 1 in fine ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. Nr 149, poz. 703 z późn. zm.) dopuszczający na mocy postanowień umowy zastawniczej odstępstwo od zasady akcesoryjności zastawu, nakłada na strony tej umowy obowiązek oznaczenia przyszłej wierzytelności jaka ma być zabezpieczona po wygaśnięciu pierwotnie zabezpieczonej wierzytelności bądź stosunku zobowiązaniowego z którego owa przyszła wierzytelność ma wynikać?”

III CZP 2/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy stronie przysługuje zwrot opłat za czynności radców prawnych w postępowaniu o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sytuacji, gdy opłaty za czynności radcy prawnego przed sądem pierwszej instancji zostały już stronie zasądzone w wydanym wcześniej wyroku?”

III CZP 3/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego w Krakowie przedsta-

wione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy świadczenie pieniężne wyrażone w walucie obcej może być zabezpieczone poprzez zajęcie ruchomości dłużnika, zajęcie udziałów dłużnika w spółce prawa handlowego lub poprzez zajęcie wierzytelności pieniężnych przysługujących dłużnikowi od osoby trzeciej, a płatnych w walucie polskiej?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 54/98 - z dnia 5 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

Tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu klauzulę wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika nadaje sąd wskazany w art. 781 § 1 k.p.c.

III CZP 53/98 - z dnia 13 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Jeleniej Górze:

“Czy połączenie w księdze wieczystej w jedną nieruchomość graniczących ze sobą dwóch nieruchomości gruntowych, stanowiących własność komunalną, mających założone odrębne księgi wieczyste i oddanych przez gminę w użytkowanie wieczyste w udziałach właścicielom odrębnych lokali mieszkalnych (ze zmianą udziałów w prawie do gruntu i wspólnych części budynków, w celu dostosowania wielkości tych udziałów do powierzchni całej połączonej nieruchomości) – dokonane z wolą utworzenia jednej nieruchomości gruntowej – oznacza wniesienie swoich udziałów w skład nowej nieruchomości i powoduje, że stają się oni, w zmodyfikowa-

nych udziałach, jej wieczystymi użytkownikami i właścicielami wspólnych części budynków, a pojęcie nieruchomości gruntowej zawarte w art. 46 § 1 k.c. ma wyłącznie charakter materialnoprawny, zaś użyte w art. 21 i 24 ustawy o księgach wieczystych i hipotece tylko formalnoprawny, czy też dla ważności umowy połączenia i dokonania na jej podstawie właściwych wpisów wieczysto-księgowych świadczących o powstaniu nowej nieruchomości wymagane jest oddanie przez gminę właścicielom odrębnych lokali mieszkalnych udziałów w użytkowaniu wieczystym drugiej z łączonych nieruchomości, których przed połączeniem nie posiadali, a pojęcie nieruchomości użyte w art. 24 ustawy o księgach wieczystych i hipotece ma charakter materialnoprawny?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 56/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie:

“1. Czy należności w postaci odpłatności rodziców dzieci przebywających w rodzinach zastępczych określone w § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 października 1993 r. w sprawie rodzin zastępczych (Dz.U. Nr 103, poz. 470 ze zm.) ustalone decyzją kuratora oświaty i będąca jego dochodem (§ 23 cyt. rozporz.) stanowią należność pieniężną, pozostającą w zakresie właściwości organów administracji rządowej, podlegającą egzekucji administracyjnej w oparciu o art. 2 § 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161 ze zm.), czy też należność pieniężną określoną w § 1 ust. 1 pkt 1 lit. a określoną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1996 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji z tytułu świadczeń

usług w zakresie oświaty i wychowania, który to przepis wobec skreślenia lit. a (Dz.U. z 1997 r. Nr 107, poz. 693) wyłącza egzekucję administracyjną w tym zakresie?

2. Czy w przypadku wskazania jako właściwej egzekucji sądowej decyzja o ustaleniu opłaty stanowi tytuł egzekucyjny jako inne orzeczenie podlegające z mocy ustawy wykonaniu w drodze egzekucji sądowej (art. 777 pkt 3 k.p.c.), któremu sąd nadaje klauzulę wykonalności w oparciu o przepis art. 781 § 1 k.p.c.?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 55/98 - z dnia 26 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Opolu

Dopuszczalne jest nadanie sądowej klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, w którym bank zastrzega sobie prawo egzekwowania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego, powstałe po wystawieniu tego tytułu (art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, Dz.U. Nr 140, poz. 939).

III CZP 58/98 - z dnia 26 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Krakowie

Na postanowienie sądu rejonowego odrzucające spóźnioną skargę na czynności komornika przysługuje zażalenie.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CZP 26/98 – postanowienie z dnia 8 lipca 1998 r.

Postępowaniem rejestrowym w rozumieniu art. 519¹ § 3 k.p.c. jest postępowanie w sprawach związanych z prowadzeniem rejestru służącego ujawnianiu określonych podmiotów i danych o nich. Zakresem zastosowania art. 519¹ § 3 k.p.c. nie są zatem objęte sprawy o wpis w rejestrze nie mającym – jak w szczególności rejestr zastawów – charakteru podmiotowego. Wobec czego, w postępowaniu o wpis do rejestru zastawów kasacja przysługuje na zasadach ogólnych.

I CKU 47/98 - postanowienie z dnia 10 lipca 1998 r.

Obowiązek dowodowy nałożony w art. 252 k.p.c. na stronę procesową nie może mieć zastosowania w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku w takim zakresie, w jakim przepisy szczególne – art. 670 § 1 i 2 k.p.c. nakładają na sąd spadku obowiązek działania z urzędu.

III CKN 548/98 - postanowienie z dnia 14 lipca 1998 r.

Od orzeczeń sądu drugiej instancji rozstrzygających kwestię zabezpieczenia roszczenia, które może być dochodzone przed sądem polubownym, kasacja nie przysługuje.

III CKN 578/97 – wyrok z dnia 14 lipca 1998 r.

Roszczenie o ochronę dziedziczenia (art. 1029 § 1 k.c.) nie

wyłącza roszczenia rzeczywistego spadkobiercy, na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, przeciwko rzekomemu spadkobiercy o zwrot korzyści uzyskanej ze sprzedaży przedmiotów spadkowych.

II CKN 832/97 – wyrok z dnia 15 lipca 1998 r.

Umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości, zawarta w zwykłej formie pisemnej, nie stanowi uzasadnionej przyczyny zrzeczenia się odwołania pełnomocnictwa do zbycia tej nieruchomości osobie trzeciej (art. 101 § 1 k.c.) udzielonego przez właściciela nieruchomości drugiej stronie umowy przedwstępnej.

I CKN 794/97 - wyrok z dnia 28 lipca 1998 r.

Powód, który po wytoczeniu powództwa w trybie art. 42 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (jedn. tekst: Dz.U. z 1995 r. Nr 54, poz. 288 ze zm.) wystąpił ze spółdzielni za wypowiedzeniem, zachowuje legitymację czynną tylko wtedy, gdy zaskarżona uchwała dotyka jego praw, jako byłego członka.

II CKN 748/97 – postanowienie z dnia 29 lipca 1998 r.

W obowiązującym aktualnie systemie postępowania apelacyjnego, wynikające z treści art. 316 § 1 k.p.c. nakazy w zakresie orzekania – odnoszą się nie tylko do sądu pierwszej instancji, ale także do sądu drugiej instancji.

III CZ 107/98 – postanowienie z dnia 27 sierpnia 1998 r.

Dołączenie do pisma procesowego, jako jego odpisu, kopii (kserokopii) nie poświadczonej za zgodność podpisem strony (jej

przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego) nie stanowi prawidłowego wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 128 w związku z art. 140 k.p.c. Uzasadnia więc zastosowanie art. 130 § 1 zd. pierwsze k.p.c.

III CZ 108/98 - postanowienie z dnia 27 sierpnia 1998 r.

Nie jest dopuszczalne – pod pozorem uzupełnienia uzasadnienia – podniesienie po upływie terminu do wniesienia zażalenia nowego, odmiennego zarzutu.

I CKN 908/97 – wyrok z dnia 3 września 1998 r.

Odmowa korzystania ze świadczeń pomocy społecznej przez rozwiedzionego małżonka znajdującego się w niedostatku nie wyłącza obowiązku dostarczania mu środków utrzymania, obciążającego drugiego małżonka rozwiedzionego w zakresie określonym w art. 60 § 1 k.r.o.

III CKN 309/98 – postanowienie z dnia 18 września 1998 r.

Postanowienie sądu drugiej instancji rozstrzygające zażalenie w przedmiocie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego (art. 1151 § 2 k.p.c.) podlega zaskarżeniu kasacyjnemu.

III CKN 609/97 – postanowienie z dnia 18 września 1998 r.

Nieodpowiedni dostęp do drogi publicznej wywołany wzniesieniem budynku na całej szerokości nieruchomości nie uzasadnia żądania ustanowienia w postępowaniu sądowym służebności drogi koniecznej.

III CKN 612/97 – wyrok z dnia 18 września 1998 r.

Dla zastosowania art. 527 k.c. nie jest konieczne wykazanie, że nastąpiło ogłoszenie upadłości dłużnika.

I CKN 517/98 – wyrok z dnia 24 września 1998 r.

Zgłoszenie przez akcjonariuszy reprezentujących przynajmniej 1/5 kapitału akcyjnego wniosku o dokonanie wyboru rady nadzorczej w drodze głosowania oddzielnymi grupami, zobowiązuje walne zgromadzenie akcjonariuszy do dokonania takiego wyboru (z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w art. 379 § 3 k.h.). Realizacja tego obowiązku uzależniona jest jednak od utworzenia przez akcjonariuszy oddzielnej grupy lub grup do wyboru członków rady nadzorczej oraz połączeniu grup mniejszościowych celem dokonania wspólnego wyboru pozostałych członków rady nadzorczej.

I CKN 338/98 – wyrok z dnia 1 października 1998 r.

1. Jeżeli w trakcie procesu o unieważnienie uchwały o połączeniu dwóch banków działających w formie spółek akcyjnych podjętej w trybie art. 463 ust. 1 k.h., dojdzie do wykreślenia z rejestru handlowego banku przejmowanego, to dalsze postępowanie w sprawie powinno łączyć się z udziałem banku przejmującego jako następcy prawnego ogólnego w rozumieniu art. 465 § 3 k.h. w zw. z art. 180 § 1 ust. 2 k.p.c.

2. W sytuacji, gdy bank przejmujący ma pakiet akcji w banku przejmowanym, pakiet ten nie jest wyłączony od głosowania nad uchwałą połączeniową.

3. Przy łączeniu się spółek w trybie art. 463 ust. 1 k.h. nie mają zastosowania ograniczenia o wydawaniu akcji przewidziane w art.

347 k.h., ani o nabywaniu własnych akcji z art. 365 § 1 k.h.

II CKN 251/98 – postanowienie z dnia 8 października 1998 r.

Sprawa, w której powodowie – członkowie spółdzielni – żądają nakazania pozwanej spółdzielni mieszkaniowej sprostowania (zmiany) zaświadczenia stwierdzającego wysokość ich zadłużenia z tytułu kredytu i odsetek jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 k.p.c.

II CKN 923/97 – wyrok z dnia 8 października 1998 r.

Jeżeli sąd drugiej instancji oddał apelację, akceptując zarówno dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i przyjętą przez ten sąd podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia, to przytoczenie w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji przepisu art. 385 k.p.c. – jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia – jest wystarczające (art. 328 § 2 w związku z art. 391 i 393¹⁹ k.p.c.).

III CKN 641/97 - wyrok z dnia 9 października 1998 r.

Wszczęcie przed Urzędem Antymonopolowym (Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów) postępowania o stwierdzenie praktyki monopolistycznej polegającej na odmowie przedsiębiorstwa energetyki ciepłej uczestniczenia w kosztach wykonania urządzeń ciepłowniczych, które z mocy art. 49 k.c. stały się własnością tego przedsiębiorstwa, nie stanowi czynności przerywającej bieg przedawnienia roszczenia inwestora o zwrot kosztów tej inwestycji (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

II CKN 5/98 – postanowienie z dnia 14 października 1998 r.

W wypadku odstąpienia przez zamawiającego od umowy na podstawie art. 644 k.c. przepisy o rękojmi za wady dzieła, w tym art. 560 § 3 w związku z art. 638 k.c., nie mają zastosowania.

II CKN 687/98 – postanowienie z dnia 14 października 1998 r.

Wniosek adwokata (radcy prawnego), ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych w całości lub w części, o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nie zawierający oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części, podlega oddaleniu, jako nie uzasadniony.

III CKN 650/97 - wyrok z dnia 16 października 1998 r.

Zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości dokonane po wyzbyciu się majątku przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, podlegające oddaleniu (art. 13 § 1 Prawa upadłościowego) nie wpływa na naliczenie odsetek od wymagalnych kwot, a tym samym nie zwalnia członków zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki (art. 298 k.h.) i w tym zakresie.

III CKN 8/98 – postanowienie z dnia 27 października 1998 r.

Kasacja nie przysługuje w sprawie o wpis do księgi wieczystej ostrzeżenia o toczącym się procesie na podstawie postanowienia sądu o zabezpieczeniu powództwa (art. 755 k.p.c.).

II CKN 866/97 - wyrok z dnia 4 listopada 1998 r.

1. Pełnomocnictwo rodzajowe winno określać rodzaj czynno-

ści prawnej objętej umocowaniem oraz jej przedmiot. Jeżeli rodzaj czynności prawnej nie jest w pełnomocnictwie określony w sposób wyraźny, dla ustalenia rzeczywistej woli reprezentowanego mają zastosowanie reguły interpretacyjne obowiązujące przy tłumaczeniu oświadczeń woli (art. 56 i 65 k.c.).

2. Przepisy kodeksu cywilnego nie zastrzegają żadnej formy odwołania pełnomocnictwa przez mocodawcę nawet w sytuacji, gdy forma taka była zastrzeżona dla udzielenia pełnomocnictwa.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 1/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy zmiany gramatyczne w obrębie ustawowych znamion przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. (w stosunku do art. 167 § 1 d.k.k.) nakazują w odniesieniu do znamienia “przemoc wobec osoby” stosowanie wykładni ściśle literalnej i tym samym wnioskowanie, iż w zakresie tego znamienia mieszczą się wyłącznie te stany faktyczne, w których przemoc stosowana była bezpośrednio wobec człowieka, spod jego zakresu wyłączone natomiast zostają te wszystkie stany faktyczne, w których przemoc wobec innej osoby – w celu zmuszenia jej do działania, zaniechania lub znoszenia – stosowana była pośrednio, poprzez oddziaływanie na środowisko tej osoby (przemoc wobec rzeczy) i to niezależnie od tego jak silny byłby związek pomiędzy zastosowaną przemocą wobec rzeczy, a skrępowaniem woli zmuszanego?”

I KZP 2/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“1. Czy obowiązek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy, który współdziałał z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, ma zastosowanie do tego tylko sprawcy, który ujawnia wobec organu powołanego do ścigania przestępstw takie informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu prze-

stępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, o jakich organ ten do tej pory jeszcze nie wiedział, to znaczy nie uzyskał tych informacji wcześniej z innych źródeł niż od osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa?

2. W przypadku uznania, iż warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest ujawnienie informacji do tej pory nieznanych – czy uprzedni brak wiedzy organu dotyczyć musi zarówno osób uczestniczących, jak też istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, czy też dopuszczalna jest alternatywa rozłączna, a zatem, czy wystarczające będzie jeśli sprawca ujawnia nieznaną temu organowi jedynie informacje o osobach uczestniczących lub tylko istotne informacje o okolicznościach popełnienia przestępstwa?

3. W przypadku zaś uznania, iż uprzednia niewiedza organu w odniesieniu do powyższych faktów nie stanowi warunku sine qua non stosowania dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k. – czy obowiązek w przepisie tym statutowany, odnosi się: a) do tego tylko ze sprawców (uczestniczących z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa), który jako pierwszy ujawnił informacje, o których mowa w tym przepisie, b) czy też obejmuje on każdą z tych osób także wtedy, gdy spełni ona powyższy warunek w treści swoich pierwszych wyjaśnień (ewentualnie dopiero w toku kolejnego przesłuchania), niezależnie od wcześniejszego spełnienia już tego warunku przez innych współsprawców (innego współsprawcę)?

4. Czy warunkiem stosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. jest w pełni swobodne i dobrowolne ujawnienie informacji w przepisie tym określonych?”

I KZP 3/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego w Łomży przedstawione

do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy prokurator decydując na podstawie art. 618 § 3 k.p.k. o wydatkach ponoszonych przez Skarb Państwa w postępowaniu przygotowawczym zakończonym umorzeniem decyduje również o kosztach nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu czy też decyzja w tym przedmiocie pozostaje w gestii sądu, który ustanowił adwokata z urzędu?”

I KZP 4/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego w Opolu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Jaki jest właściwy tryb postępowania w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. popełnione przez sprawcę działającego w warunkach określonych w art. 178 k.k.?”

I KZP 5/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy umowa, zawarta między stronami dla pozorów, co do treści której obie strony umowy są świadome faktu, iż zawiera ona nieprawdziwe fakty, ma charakter dokumentu w rozumieniu art. 266 k.k. i stanowić może przedmiot przestępstwa z tego przepisu?”

I KZP 6/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“Czy na podstawie art. 152 k.k.w. dopuszczalne jest warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej

dwóch lat, w sytuacji gdy kara ta została orzeczona w wyroku z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, a następnie w postępowaniu wykonawczym zarządzono jej wykonanie w oparciu o art. 78 § 1 k.k. z 1969 r.?”

I KZP 7/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

“1. Czy przepis art. 178 k.k. określa kwalifikowany typ przestępstwa z art. 177 § 1 lub 2 k.k., czy też przepis ten definiuje jedynie ustawowe okoliczności uzasadniające zaostrzenie wymiaru kary pozbawienia wolności?”

2. W razie pozytywnej odpowiedzi na drugą część pytania w pkt 1 – czy użyte w art. 469 § 1 pkt 1 k.p.k. sformułowanie o zagrożeniu przestępstwa karą nie przekraczającą trzech lat pozbawienia wolności w przypadku przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. oznacza zagrożenie wynikające tylko z wymienionego przepisu, a więc typizującego określone zachowanie jako przestępcze, czy też rozumieć przez nie należy również zagrożenie wynikające z możliwości zaostrzenia kary pozbawienia wolności w myśl art. 178 k.k.?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 15/98 - z dnia 11 stycznia 1999 r. Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przekazany przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego

W sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem, w których kara nie została wykonana, w zakresie orzekania o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, do osób odbywających kary pozbawienia wolności stosuje się – od dnia 1 września 1998 r. – przepisy Kodeksu karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. (arg. ex art. 14 pkt 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks karny, Dz.U. Nr 88, poz. 554, ze zm.). Jednakże orzeczenia sądów wydane w tym przedmiocie przed dniem 1 września 1998 r. z zachowaniem przepisów dotychczasowych – są skuteczne (art. 243 § 2 k.k.w.).

I KZP 18/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

Udzielono odpowiedzi, jak w uchwale pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1999 r., I KZP 15/98.

I KZP 21/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Łomży

Zastosowanie w sprawie instytucji świadka incognito nie zwalnia oskarżyciela publicznego z obowiązku dokładnego określenia w akcie oskarżenia zarzucanego oskarżonemu czynu ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, a także wysokości powstałej szkody (art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k.).

I KZP 23/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

“Określenie jaka ilość osób mieści się w określeniu zawartym w art. 163 § 1 k.k. “wielu osób” i co oznacza określenie “mienie w wielkich rozmiarach”?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 24/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

Orzekanie w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania w toku postępowania przygotowawczego stanowi “czynność sądową w postępowaniu przygotowawczym” (art. 329 § 1 k.p.k.) i zgodnie z art. 329 § 2 k.p.k. winno nastąpić jednoosobowo. Nie dotyczy to rozpoznawania zażaleń na postanowienia sądu wydane w tym przedmiocie, gdyż orzekanie przez sąd nie jest już czynnością “postępowania przygotowawczego”, lecz sądowego (choćby odnosiło się do tegoż postępowania przygotowawczego).

I KZP 25/98 - z dnia 20 stycznia 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Rejonowego w Sieradzu:

“Czy kontrola warunków z art. 334 k.p.k. wykonywana przez prezesa sądu w trybie art. 337 § 1 k.p.k. uprawnia wymienionego do zwrócenia oskarżycielowi aktu oskarżenia w sytuacji, gdy do aktu oskarżenia (akt sprawy) nie załączono pokwitowań odbioru zawiadomień podmiotów wyszczególnionych w art. 334 § 2 k.p.k. o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu, jak również zawiadomień pokrzywdzonych o prawie dochodzenia roszczeń majątkowych oraz o prawie do zgłoszenia oświadczeń o działaniu w charakterze oskarżycieli posiłkowych?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KKN 414/98 – postanowienie z dnia 7 października 1998 r.

Dla możliwości stwierdzenia popełnienia przestępstwa o charakterze formalnym, polegającego – jak ma to miejsce w wypadku występków określonych w art. 16 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników (Dz.U. Nr 142, poz. 702) – na zachowaniu niezgodnym z administracyjno-porządkowymi wymaganiami przepisów ustawy szczególnej, nie jest wystarczające ustalenie przedmiotowej jedynie zgodności zachowania ze znamionami przestępstwa. Konieczne jest nadto wskazanie ustawowego źródła obowiązku, którego niedopełnienie jest podstawą odpowiedzialności, a w płaszczyźnie podmiotowej także rozważenie możliwości rozpoznania bezprawności czynu – jeżeli in concreto powstają w tej kwestii wątpliwości.

V KKN 283/97 – wyrok z dnia 14 października 1998 r.

Podstawą wniosku o przeprowadzenie czynności procesowej określonej w art. 174 § 3 k.p.k. z 1969 r. (obecnie: art. 192 § 2 k.p.k.), nie może być – uzasadnione nawet – przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. Podstawą wniosku mogą być bowiem wyłącznie okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia wskazanego w tych przepisach stanu obniżającego zdolność relacjonowania faktów.

II KZ 144/98 – postanowienie z dnia 26 listopada 1998 r.

Uprzedni pobyt podejrzanego w schronisku dla nieletnich podlega uwzględnieniu przy obliczaniu okresu tymczasowego

aresztowania, od którego zależy właściwość sądu w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania.

IV KKN 492/97 – wyrok z dnia 1 grudnia 1998 r.

Odstępstwa od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego nie zostały ograniczone jedynie do wypadku wskazanego w art. 4 § 2 k.p.k. z 1969 r. (obecnie art. 8 § 2 k.p.k.). Mogą one bowiem wynikać także z innych postanowień ustawy, przy czym dotyczy to zarówno kodeksu postępowania karnego, jak też innych aktów normatywnych o randze ustawy.